

Full diocesà

10 de novembre del 2024

p4 i p5 — Clausura diocesana de la causa de beatificació de 169 presumptes màrtirs

p7 — L'episcopat i clergat català es retroben a Montserrat amb motiu del mil·lenari

Preguem i ajudem València!

La imatge del Crist del poble de Paiporta trobat enfangat ens il·lustra els efectes dels aiguats a la Comunitat Valenciana, que han deixat un paisatge apocalíptic de mort, destrucció i una autèntica catàstrofe humanitària que tardarà molt temps a superar-se. El papa Francesc, en l'àngelus de diumenge passat, ens qüestionava a tots: «Què faig jo per la gent de València? ¿Prego, ofereixo res? Penseu-hi.»

L'Església, a través de Càritas diocesana de València, ens recorda que les famílies que ho han perdut tot s'enfronten

ara en la dura tasca de reconstruir llurs vides i retornar al seu dia a dia. L'entitat s'està coordinant amb les administracions per donar suport amb els afectats que han hagut de deixar les seves cases i s'està treballant per donar suport a les diferents Càritas parroquials de la zona zero dels efectes de la DANA. Una de les prioritats és localitzar les persones grans i vulnerables, que poden estar aïllades, per tal de poder ajudar-les en les seves necessitats. Es pot col·laborar amb aquesta intenció fent arribar donatius al Bizum 38026 o al compte corrent de Caixabank ES02 2100 8734 6113 0064 8236.

«El Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots»

Diumenge XXXII durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.» Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

(17,10-16)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

[145]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofertir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

(9,24-28)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, [instruint la gent els deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran judicats més rigorosament.»]

Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

(12,38-44)

«Aquesta viuda
pobra és la que ha
donat més de tots;
els altres han donat
del que els sobra-
va, però ella, que ho
necessitava per a
viure, ha donat tot
el que tenia»

«Aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres»

Marcel Nsanzineza, prev.

La litúrgia d'aquest diumenge fa una mirada molt especial al gest de dues pobres dones, una pagana i una filla d'Israel. Aquelles dones són una mica com la figura simbòlica de l'Església, l'esposa estimada de Crist però que roman en el seu pelegrinatge terrenal desvalguda i pobre. Aquesta Església ha de tenir els ulls posats en el seu Senyor, aprendre a confiar en ell, abandonar-s'hi i dedicar-li tot el que té i tot el que és.

La vídua de la primera lectura ens mostra els beneficis espirituals d'una ofrena tan total d'un mateix. El relat de l'evangeli ens presenta dues perícopes que es complementen, presenten la crítica contra el costum d'ocupar els seients d'honor i la praxi de devorar els béns de les viudes, i un contrast que hi ha entre, d'una banda, molts rics i, d'altra banda, la vídua pobre que té molt poc per aportar.

Jesús lloa l'acció de la viuda pobre: «Aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres.» I el missatge que es desprèn de les paraules de Jesús és que per a Déu el que importa no és el que tenim, sinó el que som, no és el valor del que aportem, sinó presentar a Déu allò que som sense por.

Certament, la trista lògica del món és que vivim en un món de càlcul, en què l'home es redueix a la seva capacitat de producció, al que posseeix. També estem en l'era digital, on tot està mediatitzat i col·locat a la xarxa. És l'època de la dictadura del soroll. Recordem que el nostre Déu mira el cor, un cor pobre, un cor que, malgrat la seva pobresa, l'estima. Un cor que el busca en secret, en silenci i senzillesa. Avui aprenem a ser cristians que busquen Déu amb humilitat i senzillesa de cor.

La imatge

Al fons, Jesús mira i instrueix la gent; més endavant, un mestre de la Llei amb la presència de qui es vanta de complir la Llei mentre s'aprofita dels pobres; en primer terme, una viuda pobre davant la caixeta de les ofrenes, on tira dues monedes petites. «Ha donat tot el que tenia», queda a les mans de Déu, li manifesta la seva confiança. La dificultat de comptar quant s'ha de donar!

L'ofrena de la vídua (1920). Gustave Doré

Agenda

Litúrgia de les hores: Setmana III

11 dilluns

— Sant Martí de Tours, bisbe
Tt 1,1-9 / Salm 23 / Lc 17,1-6

12 dimarts

— Sant Josafat, bisbe mr.
Tt 2,1-8.11-14 / Salm 36 /
Lc 17,7-10

13 dimecres

— Sant Dídac d'Alcalà, framenor
— Sant Leandre de Sevilla, bisbe
— Sant Estanislau de Kostka, jesuïta
Tt 3,1-7 / Salm 22 / Lc 17,11-19

14 dijous

La Mare de Déu del Patrocini
Flm 7-20 / Salm 145 / Lc 17,20-25

15 divendres

— Sant Albert el Gran, bisbe i dr.
— Sant Eugeni de Toledo, bisbe mr.
2Jo 4-9 / Salm 118 / Lc 17,26-37

16 dissabte

— Santa Margarida d'Escòcia, reina
— Santa Gertrudis la Gran, rel.
3Jo 5-8 / Salm 111 / Lc 18,1-8

17 diumenge XXXIII durant l'any / Cicle B

— Santa Isabel d'Hongria, princesa vda.
Dn 12,1-3 / Salm 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32

Clausura de la fase diocesana de beatificació de 169 presumptes màrtirs

Dissabte vinent a les 11h al Palau Episcopal

Dissabte vinent, dia 16, tindrà lloc a les onze del matí a la sala de sínodes del Palau Episcopal l'acte de clausura de la fase diocesana de la causa de beatificació o declaració de martiri dels servents de Déu Jaume Serra Jordi i companys sacerdots i seglars: són 169 persones que van morir durant la persecució religiosa dels anys trenta del segle passat.

L'acte jurídic de dissabte serà obert a tothom i presidit pel nostre bisbe Romà i constarà d'un jurament del vicepostulador, Mn. Josep Maria Mas, i dels membres actuals del tribunal de la causa: el jutge delegat, Mn. David Compte, el promotor de Justícia, Mn. Jaume Casamitjana, i la notària, Raquel Parici.

A més, es nomena i també farà el jurament el portador a Roma de les còpies de les actes del tribunal, que estaran dipositades en unes caixes que seran lacrades.

A l'acte hi assistiran els membres de les comissions històriques i teològiques que han assessorat en el procés i un membre de la primera farà una sinopsi del perfil dels 169 presumptes màrtirs i de l'odi a la fe com a causa de la seva mort.

El procés fins a arribar al moment present

Foren desenes de sacerdots, religiosos, seminaristes i laics els qui moriren en el context d'una dura persecució religiosa al nostre país. Concretament, aquesta causa està formada per 164 sacerdots, 1 seminarista i 4 laics (a la pàgina següent oferim un testimoni d'una persona de cada estat de vida). Acabada la guerra i revolució, en els anys quaranta, es començaren a recollir les dades sobre les persones immolades.

Posteriorment, en els anys noranta, es va prendre declaració a testimonis abans de la desaparició pel natural pas del temps.

El novembre del 2005 el bisbe Romà va obrir la causa, creant el tribunal i les comissions històrica i teològica, que han anat variant de membres en tots aquests anys. Amb la direcció d'un postulant, s'ha recollit tota la informació en parròquies i arxius militars i s'han analitzat els textos en llibres i revistes. En total, sumen 16.000 folis.

Els 16.000 folis de les actes de la causa s'envien a Roma

Tres testimonis de la causa de beatificació

Redacció

Un sacerdot: Jaume Serra Jordi

Nascut a Igualada en 1847, a l'edat de nou anys va ingressar al Seminari de Vic, on estudià la carrera eclesiàstica. Va ser ordenat sacerdot en 1870 i cursà Dret Civil i Canònic a Barcelona. En 1880 fou nomenat vicari general de la Seu d'Urgell i, dos anys després, vicari general de Vic, càrrec que ocupà durant cinquanta-quatre anys sota el mandat de quatre bisbes. En 1902 va fundar la residència de les Germanetes dels Pobres a Vic. Durant la guerra civil, en 1936, la seva casa va ser saquejada, i els seus papers, cremats. Fou empresonat i, el 13 d'agost, executat a Sant Martí de Riudeperes. En 1939 les seves restes van ser traslladades a Igualada.

Un seminarista: Josep Moncosí Castells

Nascut a Santa Coloma de Queralt el 18 de març de 1914, va destacar en els estudis al Seminari Diocesà. En 1935 es traslladà a Menorca per fer el servei militar i continuar els estudis de teologia. En 1936 arribà a Barcelona per assistir a la primera missa d'un company i passar l'estiu com a preceptor de nens, però en esclatar la revolució es veié obligat a vestir-se de seglar. Tot i rebre un telegrama del Comitè de Santa Coloma de Queralt perquè s'unís a les files, es va mantenir ferm en la seva vocació. El 18 d'agost de 1936, fou detingut per milicians, que intentaren fer-lo renegar de la fe. Sabent que el matarien, s'acomiadà afirmant que estaria amb Déu. Fou assassinat a Santigosa i enterrat al mateix lloc. En 1941 les seves restes es traslladaren a la cripta de l'església de Santa Coloma de Queralt.

Un laic: Isidre Alabern Viñals

Nascut a Manresa en 1890 d'una família de camperols, va estudiar batxillerat de manera autodidacta i obtingué la medalla d'or a l'Escola d'Arts i Oficis de Manresa en 1911. Va cursar Medicina a Madrid, on es llicencià en 1918. Començà a exercir la seva professió a causa d'una crisi de grip, primer a Madrid i després a Manresa, on obrí la seva consulta, coneguda com la «clínica del Dr. Alabern». Com a militant catòlic, defensava l'escola catòlica i va ajudar a fundar diverses institucions educatives. Al llarg de la seva vida, va mostrar gran valor davant la persecució religiosa, afirmant que donar la vida per Déu era una gesta sublim. El 4 d'agost de 1936, va ser empresonat i, tot i tenir oportunitats de fugir, es quedà amb la seva família. El dia 1 d'octubre, va ser executat al cementiri de Manresa, agafant fortament un crucifix.

L'Església a Catalunya mobilitza 65 milions d'euros anuals per atendre les necessitats assistencials i pastorals

TANTS

I SI EL QUE BUSQUES ÉS AL TEU INTERIOR?

Tots tenim una vocació.
Busca al teu interior i descobreix el pla que Déu té per a tu.

Prepara't per a la recerca més important de la teva vida a buscaentuinterior.es

10/NOV
DIA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA
(JORNADA DE GERMANOR)

el territori les deu diòcesis catalanes. També inclou el resum les dades del moviment econòmic dels deu bisbats. S'ha editat un fullet que s'està distribuint a les parròquies.

Del moviment econòmic dels bisbats destaquen els 26,8 milions d'euros destinats directament a l'atenció a les persones a través dels serveis pastorals i assistencials de les esglésies diocesanes. Representen el 19% de la despesa anual dels bisbats. En el balanç s'hi ha de sumar la despesa anual de les entitats socials dels bisbats: 40,4 milions de les Càritas diocesanes i 3 milions de Mans Unides.

En total, la nostra Església destina 65 milions d'euros anuals per a atendre les necessitats assistencials i pastorals, una xifra a la qual caldria sumar l'activitat desplegada per les congregacions religioses presents en el territori. Aquests recursos s'han dedicat a projectes concrets, com menjadors socials, cases d'acollida, residències de persones grans, centres per a víctimes de violència, etcètera.

El compromís social de les diòcesis catalanes

La Conferència Episcopal Tarraconense ha presentat la memòria anual de les diòcesis amb seu a Catalunya, on es fa balanç de les seves activitats socials, educatives i espirituals al llarg del 2023. La memòria s'edita anualment, coincidint amb el Dia de l'Església

sia Diocesana que celebren totes les diòcesis de la Conferència Episcopal Espanyola, la jornada pel sosteniment de l'Església.

La memòria recull les principals xifres de l'activitat que despleguen a tot

Una de les dades més rellevants és que en el 2023 més de 877.000 persones han rebut ajuda en els diferents centres assistencials gestionats per l'Església. Aquests centres inclouen tant atenció sociosanitària, com programes d'acollida i acompanyament a persones vulnerables. L'acció ca-

ritativa i social de l'Església compta amb el treball desinteressat de milers de voluntaris i agents pastorals, fonamentals per a dur a terme aquesta missió.

L'aportació dels fidels

D'altra banda, la meitat dels recursos econòmics que fan possible aquesta tasca de l'Església diocesana provenen de les aportacions voluntàries dels fidels, que lliuren 39,1 milions d'euros directament als bisbats i 30,8 milions més a través de l'Assignació Tributària. Són recursos que, de manera volguda, els ciutadans destinen al sosteniment de l'Església per tal que continuï desenvolupant la seva tasca pastoral i assistencial.

El patrimoni de l'Església genera 19,9 milions d'euros d'ingressos anuals als bisbats, 14% del total. Però la despesa per la conservació i manteniment d'aquests edificis és més del doble, 48 milions anuals. És el cost de mantenir obertes les parròquies i els serveis diocesans a tot el territori i al servei de tota la societat.

El 30% de les despeses dels bisbats es dediquen a la retribució del clergat i dels laics que duen a terme la missió pastoral i assistencial de l'Església. Juntament amb els voluntaris, es calcula en 3.591.069 el total d'hores que dediquen sacerdots, voluntaris i seglars a l'activitat pastoral.

Altres dades que ofereix la memòria és que avui en el nostre territori hi ha 1.313 preveres, 159 diaques permanents, 60 seminaristes, 498 monjos i monges de clausura, 3.773 religiosos i religioses i 26 missioners. També hi ha 4.097 catequistes, 6.052 professors de religió, 2.524 volunta-

ris i agents de pastoral de la salut, i 11.123 voluntaris de Càritas i 439 de Mans Unides.

En l'àmbit sacramental, durant l'any a les diòcesis amb seu a Catalunya s'han celebrat 12.835 baptismes, 9.651 primeres comunions, 4.981 confirmacions, 2.798 matrimonis, 4.242 uncions dels malalts i s'han administrat 20.886 comunions als hospitals.

La memòria conclou amb una crida a la col·laboració dels fidels i de la societat per a mantenir viva aquesta missió. L'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, afirma que la memòria ens permet de conèixer la realitat de l'Església: «No sabem quants bons samaritans hi ha entre nosaltres, però sí el nombre de centres assistencials i de persones ateses.» I el cardenal Joan Josep Omella recorda que «la solidaritat, la fraternitat i la missió han estat des de sempre directrius que han marcat el camí de l'Església i, per tant, de les nostres diòcesis».

Les dades de la memòria i els testimonis personals que recull mostren com les deu diòcesis catalanes continuen treballant amb l'objectiu d'acompanyar, servir i transformar la societat a través de la seva acció pastoral, educativa i caritativa.

La campanya d'aquest any, per passar comptes del que aporta l'Església a la societat de tot l'Estat espanyol, porta com a lema «I si el que busques és en el teu interior?» (<https://www.portantos.es/iglesia-diocesana-2024/>).

És el que es fa cada any coincidint amb el Dia de l'Església Diocesana que se celebra el diumenge 10 de novembre, també coneguda com la Jornada de Germanor.

El clergat català es retroba a Montserrat

Més de cinc-cents diaques i preveres, així com també l'episcopat català en ple, es van desplaçar el dimecres 30 d'octubre a Montserrat amb motiu dels actes del mil·lenari de l'abadia.

Una trobada de tot el clergat català no es duia a terme des del 2016, any en què la ciutat de Vic va recollir el relleu al monestir cistercenc de Poblet, que l'havia acollit l'any 2013.

La jornada va començar amb una missa concelebrada a la basílica, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas.

Acabada la missa es donà pas a la conferència «Espiritualitat mariana en la vida d'un prevere», a càrrec del cardenal i pro prefecte de la secció de Nova Evangelització del Dicasteri per a l'Evangelització, Mons. Rino Fisichella.

Després tots els presents pogueren participar en el cant de la Salve i el Virolai amb l'Escolania de Montserrat.

Tot és qüestió de sentir per dintre

Romà Casanova, bisbe de Vic

Cada vegada es fa més palès que ser cristià és una qüestió d'opció personal. Enmig d'una societat cada cop més secularitzada, el creient viu la seva fe no pas com una realitat cultural, sinó com una elecció pròpia. Darrere aquesta opció hi ha una història personal, en què intervenen diferents factors; però en tothom hi ha un moment de gràcia en què un descobreix la crida d'Algú, convidant-lo a abocar-se a la confiança en un Amor gratuït i incondicional. Aquesta és la crida o vocació inicial de tot cristià. Qualsevol creient pot dir: soc cristià per la gràcia de Déu, que m'ha escollit per a ser fill seu i membre de la seva Església. Sense aquesta crida o vocació és impossible d'entendre què significa i què implica ser membre de l'Església. Sense adonar-se de la importància de la gràcia, de l'amor de Déu que acompanya la nostra existència, és molt difícil posar en el seu lloc la fe amb totes les seves conseqüències.

Quan algú es troba amb el Crist neix en ell a l'instant el «nosaltres» eclesial.

Com cada any, quan arriba el mes de novembre celebrem el Dia de l'Església Diocesana, també anomenada entre nosaltres «Germanor». Aquesta jornada té com a finalitat enfortir en nosaltres el sentit de pertinença a l'Església; encara més, la consciència de ser Església. Adonar-se que la comunitat cristiana soc jo amb els altres creients, solament es pot entendre des de la crida o vocació inicial a ser cristià. Quan algú es troba amb el Crist vivent, neix en ell a l'instant el «nosaltres» eclesial. La comunió amb la comunitat forma part de l'essència del cristià. Hom no pot viure la fe en Crist tot sol i aïllat; necessitem els altres amb qui fem camí. Hem de compartir la vida, no sols els béns o els recursos econòmics, perquè d'aquesta manera es va enfortint l'esperit de pertinença, de consciència de

ser Església. És el que s'afirma de la realitat sinodal que ens demana anar amb els altres per fer camí junts.

La crida concreta que ens fa aquest Dia de l'Església Diocesana és recordar-nos que entre tots hem de mantenir la nostra comunitat local, per tal que tots plegats puguem complir la missió encomanada: ser testimonis d'esperança. No és, doncs, una invitació superficial, sinó que ha de ressonar en el més íntim del nostre cor, perquè és una conseqüència de la nostra crida o vocació de ser cristians. Per això, no cerquem raons externes —econòmiques, socials, interessades...— per a donar la resposta adequada, sinó que tot és qüestió de sentir per dintre. Hem de deixar ressonar en nosaltres les raons profundes per les quals som cristians. Som membres de l'Església perquè hem estat cridats i escollits. No oblidem la vocació inicial; no negligim mai el primer amor.

